

И си пошле 'си-те на судіа,
На судіа на тешка поплака.
Тамо нимъ суда имъ отсудило;
Па закопахъ Гянина керка,
Гянина керка жива до Мана.

425.

Собрале ми сѣ, набрале
'Си-те девойки Беровки
У Николица вдо'ица,
У тая самоглавница.
Джрва-та си догореле,
Вода-та си ъ допиле,
Грозіе-то си дозобале.
Пушили Тжрна на джрва,
Пушили Тода на вода,
Пушили грозда на грозіе.
Дойде си Тжрна отъ джрва,
Дойде си Тода отъ вода,
Мома Гроздана ъ нематъ.
Си прескакала плетина,
Си нагазила петъ мина
Петина млади пждари;
Що му стапила на грѣди,
Му искършила чапрадзи.
И ми станало пждарче,
Ми ъ фатило Гроздана.

Гроздана му сѣ молеше:
„Пждаре, брате рогено!
Немой ми чини страмота,
Ясъ големъ даръ ке ти да'амъ,
Кошуля ке ти сошіамъ,
Чораби ке ти нашарамъ.“
И сѣ излъга пждарче,
Що си ъ пуши Гроздана;
Дойде си Грозда со грозіе.
Ми помина неделя
И ми сѣ стретя Грозданка
Грозданка и пждарче-то.
Пждарче Гроздѣ велеше:
„Грозде-ле, моме 'убаво!
Камо ти даръ що ми такса?“
Па изговари Грозданка:
„Пждарче, селско магарче!
Кай сумъ те тебе видело,
що даръ сумъ тебе таксало?“

426.

Яна идеть отъ бана-та
Изміена, истріена,
И па ситно улетена,
На леса-та китка цвеке.
Раде греить отъ меана
Наядено, напієно,
Си явнало бжрза коня;
Тамъ виде бѣла Яна,

Си разигра бжрза коня,
Си разшири бѣли рѣце,
Да прегжрнить бѣла Яна.
Яна му сѣ милно молитъ:
„Немой лудо, жити коня!
Не чини ми ти страмота.“
Сѣ излъга лудо младо,
Њ оста'и бѣла Яна;